

บทที่ 2

ดินแดนในอาณัติ: ชีวิตริม เก็บนาอน อิรัก และทราบส์จอร์แคน

เก้าโครงเรื่อง

1. ฝรั่งเศสในชีวิตริม เก็บนาอน
 - 1.1 ฝรั่งเศษเข้ามายึดครองชีวิตริม เก็บนาอน
 - 1.2 การปักกรองของฝรั่งเศสในชีวิตริม เก็บนาอน
2. อังกฤษในอิรักและทราบส์จอร์แคน
 - 2.1 อังกฤษเข้ามายึดครองอิรัก
 - 2.2 การปักกรองของอังกฤษในอิรัก
 - 2.3 การปักกรองของอังกฤษในทราบส์จอร์แคน
3. วิธีการควบคุมดินแดนอาณัติทั้ง 4 แห่ง
 - 3.1 วิธีการกระจายอำนาจและการใช้กองทัพปราบปรามดินแดนภายใน
 - 3.2 วิธีการเสริมสร้างงานด้านเศรษฐกิจ : การสร้างถนนและตลาด
 - 3.3 การแก้ปัญหาเรื่องที่ดิน
4. ความแตกต่างระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสในการใช้กองทัพเพื่อสร้างความสงบ ในดินแดนทั้ง 4 แห่ง
5. อุปสรรคต่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาวอาหรับ
6. การศึกษาและการนำประเทศไปสู่เอกราช

สาระสำคัญ

1. การเข้ามายึดครองดินแดนในอาณัติทั้ง 4 แห่ง โดยอังกฤษและฝรั่งเศส
2. ลักษณะการปักกรองของอังกฤษและฝรั่งเศสในดินแดนอาณัติทั้ง 4 แห่ง
3. ปัญหาที่เกิดขึ้นในดินแดนอาณัติทั้ง 4 แห่ง และวิธีแก้ปัญหาโดยอังกฤษและฝรั่งเศส

2. ลักษณะการปักกรองของอังกฤษและฝรั่งเศสในดินแดนอาณัติทั้ง 4 แห่ง
3. ปัญหาที่เกิดขึ้นในดินแดนอาณัติทั้ง 4 แห่ง และวิธีแก้ปัญหาโดยอังกฤษและฝรั่งเศส

ชุดประสังค์การเรียนรู้

หลังจากศึกษาจนบทที่ 2 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. วิเคราะห์เชิงเบริชน์เพื่อบันถั夔จะการปักครองของผู้รั่วเสढในชีวิตระดับนานาชาติได้
2. วิเคราะห์เชิงเบริชน์เพื่อบันถั夔จะการปักครองของอัจกุญญานิรรักษ์และทราบส์-จอร์แคนได้
3. อธิบายวิวัฒนาการด้านความรุกโกรดโดยเฉพาะเรื่องการค้าในศิลปะอาณัติทั้ง 4 แห่งได้
4. ระบุถึงอิทธิพลทางวัฒนธรรมด้วยตัวที่มีศตปัตประชานของศิลปะอาณัติทั้ง 4 แห่ง

ดินแดนต่างๆ ในตะวันออกกลาง ไม่ว่าจะในลennaon ซึ่งได้ประชุมจากการคุ้มครองของฝรั่งเศสและมีความพอยอยู่น้ำหนึ่งหรือในทرانส์จอร์แดน ที่ซึ่งประชาชนพื้นเมืองเดินสูญเสียการปกครองตนเองไปแล้ว ก็ล้วนแต่มีการแสดงออกของประชาชนถึงความไม่พอใจที่ประเทศถูกปกครองในระบบอาณัติทึ้งในอิรักและซีเรียซึ่งถูกปกครองโดยอังกฤษและฝรั่งเศสนั้น ช่วงเวลาของการปกครองในระบบอาณัติด้วยเริ่มต้นอย่างยาวนาน ประชาชนต่างมองดูดินแดนในอาณัติเสมอ กับที่รู้สึกช่วยเหลือป้องกันว่าเป็น “การแทนที่ลักชั่งวรรณดินนิยมเก่า”¹

1. ฝรั่งเศสในซีเรียและเลบานอน

1.1 ฝรั่งเศสเข้ายึดครองซีเรียและเลบานอน

ในซีเรียนั้นดูเหมือนว่ายุคของการเป็นดินแดนในอาณัติได้เริ่มต้นมาตั้งแต่เริ่มนี้ การติดต่อระหว่างฝรั่งเศสและอาหรับ ดังที่ได้กล่าวแล้วในข้างต้นที่ว่า อาเมร์ ไฟชาล ซึ่งเป็นหัวหน้ารัฐบาลซีเรีย ได้มีส่วนร่วมในการประชุมสันติภาพที่ปารีส ได้ทำสัญญา กับรัฐบาลอังกฤษ และฝรั่งเศส นอกจากนั้นพระองค์ยังได้รับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีซีเรียจากสภาซีเรีย (General Syrian Congress) เมื่อวันที่ 7 มีนาคม ค.ศ. 1920 และยังทรงเป็นผู้ควบคุมรัฐบาลในدامสกัส เมืองหลวงอีกด้วย ในขณะเดียวกันฝรั่งเศสก็ควบคุมลennaon และค่อยๆ สร้างกองกำลังทหารที่เข้มแข็งที่นั่น ภายหลังจากที่ฝรั่งเศสมีความขนานี อันยาวนานจากการแบ่งขั้นกับอังกฤษ และผิดหวังจากการประชุมสันติภาพที่ปารีส ที่เซฟเวร์ (Sevres) และซาน เรมो (San Remo) ในเรื่องของการแบ่งดินแดนในตะวันออกกลาง ฝรั่งเศสจึงหันไปสู่อาหรับ โดยยืนคำhardt เป็นการเรียกร้องสิ่งต่างๆ จากพระเจ้าไฟชาล เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม ค.ศ. 1920 ในบรรดาคำเรียกร้องเหล่านั้น พระเจ้าไฟชาลจะต้องลดกองทัพซีเรียลง และยอมรับการปกครองของฝรั่งเศส ในฐานะเป็นดินแดนในอาณัติ ให้มีการลงทอยบุคคลผู้ขัดขวางฝรั่งเศส ยอมรับการควบคุมของฝรั่งเศส ยอมให้กองทัพของฝรั่งเศสให้คงอยู่ต่อไปตามเมืองใหญ่ๆ ของซีเรีย ตลอดจนเมืองขนาดเล็กแต่มีความสำคัญ นอกจากนั้นพระองค์จะต้องยินยอมตามข้อเรียกร้องอื่นๆ ที่ฝรั่งเศสได้แจ้งไว้ก่อนหน้านี้ ฝรั่งเศสให้เวลาเพียง 3 วันสำหรับการตัดสินใจกองเหล่าบริษัทของฝรั่งเศส

พระเจ้าไฟชาล ทรงทราบดีถึงความไม่สามารถของพระองค์ที่จะต่อต้านฝรั่งเศส ในที่สุดพระองค์จึงต้องตกลงยอมในวันที่ 20 กรกฎาคม การตัดสินพระทัยของพระเจ้าไฟชาล สร้างความไม่พอใจให้แก่ฝูงชนอาหรับ รัฐบาลซีเรีย ซึ่งถูกใจนัด ชาวอาหรับซีเรียจึงทำการต่อสู้เพื่อเอกราชของชาติ พยายามทำให้การบุกรุกของต่างชาติยุติลง แต่ฝรั่งเศสก็มีได้รับอนุญาติ อาชุต คือ กองทัพ ซึ่งเป็นที่กระจำชัดว่า ฝรั่งเศสตั้งใจที่จะได้อำนาจอย่างแท้จริงโดยปราศจาก

¹ William R. Polk, *The Arab World*. (London : Harvard University, Press, 1980), p.115.

เมื่อันไปได้ฯ ทั้งสิ้น ในวันที่ 24 กรกฎาคม ก咽หลังการต่อสู้ประปราย ที่เมืองเมชาลุน (Maisalun) ฝรั่งเศสก็เคลื่อนทัพไปสู่ดามัสกัส นครหลวงของซีเรีย ซึ่งการยึดครองดามัสกัสเสร็จสิ้น สมบูรณ์ในวันที่ 25 กรกฎาคม เมื่อสถานการณ์เป็นเช่นนี้ พระเจ้าไฟซาลจึงพยายามหาทาง ประนีประนอมกับฝรั่งเศส แต่พระองค์ได้รับการปฏิเสธ และในวันที่ 29 กรกฎาคม พระองค์ ถูกเนรเทศให้ไปอยู่ในดินแดนที่เป็นเขตอิทธิพลของอังกฤษ ซึ่งปัจจุบัน คือ จอร์แดน

1.2 การปักครองของฝรั่งเศสในซีเรียและเลบานอน

เมื่อฝรั่งเศสได้ครอบครองดินแดนภายในของซีเรียแล้ว ฝรั่งเศสพนักความเป็นศัตรู อาย่างร้ายแรงจากชาวซีเรียนมุสลิม ฝรั่งเศสทรงหนักด้วยไม่สามารถจะได้รับความเป็นมิตรจาก ประชาชน ฝรั่งเศสจึงหันความสนใจไปสู่เลบานอน พยายามสร้างความเป็นมิตรกับประชาชน เเลบานอน เพื่อความมั่นคงของฝรั่งเศสในตะวันออกกลาง ฝรั่งเศสภายใต้แผนการณ์ของนายพล กรูรอง (General Gouraud) ประกาศแผนการณ์ขยายอาณาเขตให้กว้างใหญ่กว่าที่เป็นอยู่อีก 4 เท่า คือ แผนการณ์ เกรทเตอร์ เลบานอน (Greater Lebanon) เป็นการรวมอาดินแดนส่วน หนึ่งของซีเรียภาคใต้เข้าไว้ในเลบานอน อย่างไรก็ตาม แม้ว่าแผนการณ์ดังกล่าวจะทำให้ชาว เเลบานอนบางคนพอใจฝรั่งเศสมากกว่าเดิม แต่แผนการณ์ก็ทำให้เกิดการแบ่งแยกระหว่างกลุ่ม ทางศาสนาในเลบานอนเอง และระหว่างคริสตเดียนเลบานอนกับซีเรียนมุสลิมมากยิ่งขึ้น การแบ่ง แยกที่เกิดขึ้นเป็นสาเหตุทำให้เกิดสงครามกลางเมืองเลบานอนใน ค.ศ. 1958 และแม้แต่ทุกวันนี้ การแบ่งแยกก็ยังเป็นสาเหตุของความขัดแย้งของประชาชน อาย่างไรก็ตาม แผนการขยายอาณาเขต ของฝรั่งเศสก็ประสบความสำเร็จ แต่ผลที่ได้ไม่น่าพอใจ ทั้งนี้เพราะการรวมอาดินแดนที่ใหญ่ กว่าเข้านานั้นมีประชาชนซึ่งเป็นชาวมุสลิมจำนวนมาก ทำให้เลบานอนแท้ๆ ซึ่งเป็นรัฐคริสตเดียน ตกอยู่ในฐานะที่ไม่ปลอดภัยนัก

สำหรับซีเรียส่วนอื่นๆ ทั้งหมดก็ถูกแบ่งออกเป็นส่วนๆ ด้วยเช่นเดียวกัน ดินแดนตาม ชายฝั่งทางภาคเหนือของเลบานอนมีศูนย์กลางอยู่ที่ท่าเรือ ลาตاكيا (Latakia) ซึ่งถูกแยก ออกให้อยู่ภายใต้การปักครองที่แยกต่างหาก และใน ค.ศ. 1922 ดินแดนดังกล่าวก็ถูกทำให้เป็น รัฐหนึ่งต่างหากเป็นการชั่วคราวในวันที่ 20 ตุลาคม ค.ศ. 1921 เมืองอเลกซานเดรพอลในซีเรีย ถูกแยกให้อยู่ภายใต้การปักครองพิเศษต่างหากซึ่งต่อมาไม่ผลในการรวมเมืองนี้เข้าไว้ในตุรกี ส่วน เมืองเจบาล อัด ครูซ (Jabal ad Druze) ซึ่งอยู่ทางภาคใต้ของเมืองดามัสกัสถูกแยกออกมิให้ ทำการปักครองตนเองเป็นอิสระภายใต้ระบบอาณัติ ส่วนเมืองอเลปโป (Aleppo) และดามัสกัส ถูกแยกออกเป็นดินแดนที่มีการปักครองเป็นอิสระ จากความคิดเห็นของการปักครองและความ พยายามในการแบ่งตกลดจนการควบคุมท้องถิ่น ทำให้ฝรั่งเศสต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายเป็น จำนวนมาก ลังบ้านก咽ในเวลา 1 ปี ฝรั่งเศสจึงรวมดินแดนทั้งสามแห่งเหล่านี้ให้เป็นสหพันธรัฐ (federation)

ตลอดระยะเวลาที่ฝรั่งเศสได้เป็นเจ้าของดินแดนอาณัติเหล่านี้ ซึ่งถึงแม้จะมีแผนการปักกรองอันเดียวกันก็ตามแต่ฝรั่งเศสก็พบกับการข่มขู่ที่รุนแรงจากประชาชนเกือบตลอดเวลาในค.ศ. 1920 ดาว์สักสัญญาณกุรุกุ และถูกวางระเบิด ใน ค.ศ. 1925, 1926 และ 1945 จนกระทั่งฝรั่งเศสออกกฎหมายการศึกษาอันตลอดเวลาตั้งแต่เริ่มต้นการปกครองจนกระทั่งใกล้ ๆ จะสิ้นสุดระบบอาณัติ นโยบายเดียวกับการแบ่งระหว่างกลุ่มศาสนาและระหว่างห้องลินไม่มีการกำหนดอย่างแน่นอนและจริงจังความไม่พอใจในกลุ่มศาสนาแต่ละกลุ่มจึงเกิดขึ้น ความขัดขืนก็ทวีความรุนแรงขึ้น

กิจกรรมการเรียนที่ ๑

ลงชื่อให้เห็นความแตกต่างของ การปกครองของฝรั่งเศสในชีรีย์ และ Lebanonon

2. อังกฤษในอิรักและหวานส์จอร์แดน

2.1 อังกฤษเข้ายึดครองอิรัก

อย่างไรก็ตามสถานการณ์ ในอิรักมีความแตกต่างไปจากชีรีย์และเลบานอน ดังที่ได้กล่าวแล้วระหว่างวันที่ 22 พฤศจิกายน ค.ศ. 1914 และวันที่ 30 ตุลาคม ค.ศ. 1918 อังกฤษกำลังอยู่ระหว่างการดำเนินงานยึดครองอิรักมาจากอดโตร์มัน ในระหว่างช่วงเวลาดังกล่าว อังกฤษได้ก่อตั้งฐานทัพขึ้นในอิรัก ซึ่งฐานทัพดังกล่าว ต่อมาได้กลายเป็นรัฐบาลทหารที่มีประสิทธิภาพและเป็นผู้ชึ้นนำในสังคม อย่างไรก็ตามอังกฤษก็ขาดเสบียงอาหารที่ใช้สืบสานการทำอาหารและพลเรือนในฐานทัพอังกฤษจึงต้องจัดหาพัสดุที่มีอยู่ตามพื้นเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าว นอกจากนั้น การที่กำลังทหารของอังกฤษจะคงอยู่ได้นั้น อังกฤษเรียกว่าให้มีการก่อสร้างและการจัดทำเครื่องมือที่ให้ความสะดวกต่างๆ มีการจัดสร้างท่าเรือ และทางรถไฟด้วย สิ่งสำคัญหนึ่งอื่นใดก็คือ ความปลอดภัยของประชาชน ซึ่งอังกฤษให้ความสนใจเป็นพิเศษ การดำเนินงานของอังกฤษในอิรักก็ต่างจากของฝรั่งเศสในชีรีย์ กล่าวคือ อังกฤษมีรูปแบบการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพมากแล้วในจักรวรรดิอินเดีย นายทหารฝ่ายเสนาธิการอังกฤษคุ้นเคยกับปัญหาเรื่องการรักษาความปลอดภัยให้แก่ประชาชนบริเวณพร้อมด้วย ต้านตะวันตกเฉียงเหนือและในอ่าวเปอร์เซีย ดังนั้นวิธีการทำงานดังกล่าวก็ถูกนำมาใช้ในอิรัก เพื่อขัดปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นส่วนในชีรีย์นั้น มีความแตกต่างไปเพราะฝรั่งเศสไม่มีรูปแบบการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพในที่อื่นใดมาก่อน

2.2 การปกครองของอังกฤษในอิรัก

ข้าราชการอังกฤษคนสำคัญที่ทำงานในรัฐบาลของอิรักคือ เซอร์ อาร์โนลด์ วิลสัน (Sir Arnold Wilson) ซึ่งเป็นบุคคลที่มีความสามารถสูง มีการศึกษาดี ฉลาดรอบรู้ วิลสันได้

เจียนนันทึกความทรงจำสองฉบับ เป็นเรื่องเกี่ยวกับปีแห่งความยากลำบากในอิรัก วิลสันมีอำนาจหนือเดินแคนบริเวณอ่าวเปอร์เซีย แต่เขาปักกรองโดยอาศัยหลักธรรมะ และเสรีภาพส่วนบุคคล ภายใต้การควบคุมของวิลสัน รัฐบาลมีความชื่อสัดยสุจิ มีประสิทธิภาพและมีความเห็นอกเห็นใจประชาชน จุดมุ่งหมายของวิลสันคือ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการปักกรองความเรียบด้านเศรษฐกิจ และจัดปัญหาด้านสังคม วิลสันตั้งใจจะแบ่งประเทศออกไปตามกลุ่มชนต่างๆ คือ กลุ่มแรก ได้แก่ พวคเบดูอินและเคิร์ดส (Beduin and kurds) พวคแรกนี้ เป็นพวคเรือนที่ค่อนข้างมีศีลธรรมสูง กลุ่มที่สอง ได้แก่ พวคชาวนาซึ่งนำสังสาร และสืบทอดเนื่องจากไม่ได้รับความช่วยเหลือ กลุ่มที่สาม ได้แก่ ชาวเมืองซึ่งเป็นนักอักษรศาสตร์ ชอบความหรูหราฟุ่มเฟือย เป็นพวคหลอกหลวงและเป็นอันตรายด้วย วิลสันเห็นว่าถ้าปล่อยพวคชาวเมืองบริหารงานของรัฐบาล พวคนี้จะปล้นเอาความเป็นผู้ดีของพวคเบดูอินไป ดังนั้นในความคิดของวิลสันพวคที่เหมาสมเข้าร่วมรัฐบาลควรเป็นชาวชนบทหรือเบดูอินมากกว่าชาวเมือง

เนื่องจากอังกฤษขาดกำลังสำรองสร้างกองทหารในอิรักเพื่อที่จะใช้ต่อสู้กับเตอร์ก อังกฤษจึงพยายามสร้างความเป็นระเบียบภายในอิรักด้วยการเลื่อนฐานะของเชคหรือหัวหน้าเผ่า ให้อยู่ในสถานะที่สูงส่ง เพื่อว่าหัวหน้าเผ่าเหล่านั้นจะมีความรับผิดชอบโดยตรงต่อรัฐบาล ทั้งนี้ เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของงานด้านสาธารณณะด้วย นอกจากนั้น อังกฤษยังตั้งข้าราชการ การเมืองตลอดทั่วประเทศให้มีหน้าที่ตรวจสอบและการทำงานของหัวหน้าเผ่าและลูกเผ่าด้วย ข้าราชการการเมืองเหล่านี้มีความเกี่ยวข้องเพียงเล็กน้อยกับกำลังตำรวจนองค์ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการคมนาคมภายในประเทศไม่สะดวกและใช้เวลานาน จึงทำให้ข้าราชการการเมืองเหล่านี้ใช้งานไม่ได้ในทางที่ไม่ถูกต้องกับหัวหน้าเผ่า และตอบตัวรัฐบาลกลางซึ่งจะทำให้พวคเขารักษาอำนาจไว้ได้นาน

คำประกาศของอังกฤษในตอนสิ้นสุดสงครามที่จะทำให้อิรักเป็นดินแดนในอาณัติของอังกฤษได้สร้างความไม่พอใจในหมู่ประชาชนซึ่งแห่กระจายออกไปอย่างกว้างขวาง ขณะเดียวกัน ความรู้สึกของประชาชนก็ยังพอใจอตโนมัติ ยังคงมีอยู่ และรัฐบาลซึ่งเรียกได้ว่าส่วนชาตินิยม กลุ่มนี้ซึ่งเรียกตนเองว่า กองกำลังอิรักภาคเหนือ (Northern Iraq Army) ได้พยายามที่จะยึดมุซูลในอิรักให้ได้ ใน ค.ศ. 1920 ประชาชนก่อการความสงบ เพื่อต่อต้านรัฐบาลอังกฤษซึ่งมีสาเหตุมาจากการเก็บภาษีน้ำมัน ด้วยความไม่พอใจอย่างแรงในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1920 จึงเกิดการจลาจลของชนเผ่าใหญ่ชาวอิรักซึ่งแห่กระจายไปทั่วอิรักภาคใต้ ทางรถไฟถูกตัดขาด รถไฟฟ้าคง กองกำลังของอังกฤษที่ประจำอยู่และไม่ขับเคลื่อนไม่สามารถรับน้ำหนักจากภัย แรงเหตุการณ์จลาจลได้ มีเพียงดินแดนที่อยู่รอบๆ แบกแಡดเท่านั้นที่ปลอดภัย การจลาจลครั้งนี้มีผลทำให้ชาวอังกฤษสูญเสียไป 1,654 คน อังกฤษต้องใช้จำนวนเงินถึง 40 ล้านปอนด์ ในการซ่อมแซม ซึ่งเงินจำนวนนี้มากกว่าถึง 6 เท่าของจำนวนเงินที่อังกฤษให้แก่การปฏิวัติอาหรับใน

สังคมโลกครั้งที่ 1 ความโกรธของอังกฤษในเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้รัฐบาลอังกฤษชี้อ่อนแอกลับถูกฟื้นฟูให้อยู่ในระเบียบได้อีกครั้งหนึ่ง

ที่ อี ล็อแรนซ์ “ไดเมบันทึกไปถึงหนังสือพิมพ์ ลอนดอน ชั้นเดย์ไทมส์ (London Sunday Times) ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1920 กล่าวเสียดสีนโยบายจักรวรรดินิยมของวิลสัน ดังความว่า “รัฐบาลของเราเตาเสียดสีกวารัฐบาลเตอร์กในสมัยเก่า พากเขามีทหารเกณฑ์จำนวน 14,000 คน และฆ่าชาวอาหรับประมาณเพียง 200 คน ทุกๆ ปี เพื่อรักษาความสงบเรามีคน 90,000 คน พร้อมด้วยเครื่องบิน รถเกราะ เรือ ปืน และรถไฟหุ้มเกราะ ราช่าชาวอาหรับประมาณถึง 10,000 คน ในภารกิจล้มเมืองดูร้อนที่ผ่านมา ไม่สามารถที่จะทำให้ดีได้มากไปกว่านี้ เพราะมันเป็นประเทศยากจน ประชาชนกระจัดกระจาด แต่อันเดล ฮา米ด (Abdel Hamid) จะต้องปรบมือ พ้อใจนายของเข้า (อังกฤษ) ถ้าเขาได้เห็นเราทำงานเรายอมให้เงินเป็นล้านๆ ปอนด์ กองทัพอาณา尼คิมเป็นพันๆ ทั้งนี้ เพื่อรูปแบบการปกครองอาณา尼คิมที่เหมาะสม เพื่อประชาชนชาวอาหรับเอง²

ภายหลังเหตุการณ์จลาจลของผู้ไห้ญี่ดังกล่าว ซึ่งทำให้อังกฤษตกลงอย่างมาก อังกฤษระหนักร่วมกับคณะกรรมการพลเรือนชุดใหม่ และได้ประกาศการจัดตั้งรัฐบาลชั่วคราวภายใต้คณะกรรมการรัฐมนตรีชาวอาหรับและที่ปรึกษาชาวอังกฤษเดียวที่อังกฤษก็จะเป็นหัวหน้ารัฐบาล ในฐานะที่อังกฤษเป็นประธานชั่วคราวของสภานิติหาร (Council of Ministers) จึงได้คัดเลือกผู้นำทางศาสนาที่มีอิทธิพล และเป็นที่เคารพของประชาชนทั่วไปให้เป็นรัฐมนตรีจัดตั้งเป็นคณะกรรมการรัฐบาลปกครองประเทศ สำหรับชนผู้ไห้ญี่ที่ยินยอมต่ออังกฤษได้รับนิรโทษกรรม ในขณะเดียวกันผู้สนับสนุน อามร์ ไฟซาล (Amir Faisal) ประมาณ 250 คน ซึ่งส่วนใหญ่ได้เข้าร่วมรับใช้ในกองทัพของเตอร์ก แต่เป็นประชาชนที่เกิดในอิรัก ได้เรียกร้องที่จะกลับคืนสู่อิรัก อังกฤษตัดสินใจอย่างฉลาดที่จะทำให้คนเหล่านี้เป็นประโยชน์ต่ออังกฤษ ดังนั้นอังกฤษจึงเลือกคนสำคัญในกลุ่มคนเหล่านี้ นูรี ชาอิด (Nuri Said) ให้เป็นนายกรัฐมนตรีหลายครั้ง (จนกระทั่งต่อมาใน ค.ศ. 1958 นูรี ชาอิด จึงถูกฆาตกรรม)

อย่างไรก็ตาม อังกฤษระหนักรึงความจำเป็นในการลดค่าใช้จ่ายลงและทราบดีว่า การปกครองในระบบอาณัติในอิรักนั้นไม่เป็นที่นิยม ดังนั้น เชอร์ชิลล์ จึงตัดสินใจทำสัญญาภัยอิรัก (เหมือนสัญญาที่อังกฤษทำกับอียิปต์) นั่นคือ แผนการณ์ยุทธระบบอาณัติ (ถึงแม้ว่าใน

²Ibid., p. 188.

สายตาของสันนิบาตอิรักยังคงเป็นดินแดนอาณัติอยู่ก็ตาม) และตามสัญญาจะให้เอกสารแต่เพียงในนามแก่อิรัก ซึ่งวิธีนี้จะช่วยลดลงความกล่าวเมืองและขัดอันตรายที่เกิดจากความไม่พอใจของชาวอิรัก อังกฤษยังคงทราบก่อนว่า ฐานะของอังกฤษในอิรักจะมั่นคงหรือไม่ซึ่งกับการเลือกผู้ปกครอง นอกจากนั้น เชอร์ชิลล์เองยังคำนึงถึงการเลือกตั้งตำแหน่งนายกรัฐมนตรี อังกฤษครั้งที่ 4 ที่กำลังจะมาถึง ดังนั้น การตัดสินใจของเขาว่าจะต้องมีส่วนสนับสนุนการเลือกตั้ง ครั้งนี้ด้วยเพื่อยุติปัญหาเชอร์ชิลล์ จึงตัดสินใจเลือกอาเมริคานาฟชาล ซึ่งถูกเนรเทศจากซีเรียให้เป็น กษัตริย์ของอิรัก ในวันที่ 11 กรกฎาคม ค.ศ. 1921 แต่มีไฟชาลเดินทางมาถึงอิรักก็ต้องผิดหวังที่พบกับการต้อนรับอย่างเย็นชา

อังกฤษปักครองอิรักในลักษณะการปักครองทางอ้อม ขณะที่ฝรั่งเศสใช้ห้ามนำ การปักครองทางตรง วิธีการปักครองของอังกฤษและฝรั่งเศสจึงแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ตลอดเวลาที่อังกฤษอยู่ในดินแดนอาหรับภาคตะวันออก อังกฤษพยายามแสรวงหาวิธีที่จะทำให้ ค่าใช้จ่ายในการปักครองลดน้อยลง พยายามใช้ความจำเป็นและใช้ให้คุ้มแข็งข้นเป็นประโยชน์ต่ออังกฤษ ขณะที่ฝรั่งเศสใช้วิธีที่ “แพงกว่า” และมีเรื่องขัดแย้งกับกระบวนการชาตินิยมอาหรับฐานะของฝรั่งเศสไม่เคยเข้มแข็งเลยในดินแดนอาหรับ ขณะที่อังกฤษประสบความสำเร็จอย่างน่าทึ่งแม้จะถูกต่อต้านก็ตาม อังกฤษสามารถลดจำนวนบุคลากรชาวอังกฤษในรัฐบาลอิรัก จนกระทั่งในค.ศ. 1927 อังกฤษสามารถควบคุมประเทศด้วยข้าราชการพลเรือนจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นและอังกฤษก็ไม่จำเป็นต้องใช้กองทัพอาสาที่ใหญ่โตเลย

2.3 การปักครองของอังกฤษในทรานส์จอร์แดน

ทรานส์จอร์แดน เป็นดินแดนอีกแห่งหนึ่งที่อังกฤษปักครองโดยปราศจากการขัดขวางอย่างรุนแรงจากประชาชนท้องถิ่น ทรานส์จอร์แดนเป็นดินแดนที่เกิดขึ้นจากการประชุม เชอร์ชิลล์ ไคร คอนเฟอร์เรนซ์ (Churchill's Cairo Conference) เดิมแล้วเคยเป็นดินแดนส่วนหนึ่งของปาเลสไตน์ แต่อยู่ภายใต้รัฐบาลที่ปักครองแยกต่างหาก และจนกระทั่งในเดือน พฤษภาคม ค.ศ. 1923 ทรานส์จอร์แดนก็ถูกแยกออกจากปาเลสไตน์อย่างเป็นทางการ อังกฤษมอบทรานส์จอร์แดนให้อยู่ภายใต้การปักครองของ อาเมริคัน อับดุลลาห์ (Amir Abdullah) ซึ่งเป็นอนุชาของพระเจ้าไฟชาล ทั้งนี้ เพราะเป็นการตอบแทนที่อับดุลลาห์ ยอมเป็นฝ่ายเดียวกับฝ่ายสัมพันธมิตร โดยยอมยกเลิกแผนการณ์โน้มติฝรั่งเศสในซีเรียเพื่อจะแก้แค้นให้ไฟชาล ถึงแม้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศสจะยังคงดึงเครียดอยู่ก็ตาม แต่อังกฤษเองก็มีเหตุผลอื่นเหมือนกันอังกฤษประกาศว่า ทรานส์จอร์แดนมิได้อยู่ใต้บังคับของคำประกาศบัลฟอร์ (Balfour Declaration) และยังประกาศอีกว่าชาวอาหรับไม่มีสิทธิไปซื้อที่ดินในทรานส์จอร์แดน ดังนั้น อังกฤษจึงได้รับการยกย่องจากประชาชนและไม่มีความรุนแรงเกิดขึ้น

กิจกรรมการเรียนที่ 2

ของนายลักษณะการปกครองของอังกฤษในอิรักและทราบสาเหตุ

3. วิธีการควบคุมดินแดนอาณัติทั้ง 4 แห่ง

รัฐบาลอาณาจักรไม่ว่าของอังกฤษหรือฝรั่งเศสภายหลังจากที่ได้เข้าครอบครองดินแดนอาหรับทั้ง 4 แห่ง คือ อิรัก ทرانส์จอร์แดน ซีเรียและเลบานอนแล้ว ต่างก็พยายามทำให้ดินแดนเหล่านี้เกิดความสงบและพัฒนาในด้านต่างๆ อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะทำให้ความพยายามดังกล่าวประสบความสำเร็จได้ รัฐบาลญี่ปุ่นต่างก็หาวิธีควบคุมดินแดนเหล่านี้ ซึ่งมีวิธีการต่างๆ คือ วิธีการกระจายอำนาจ และการใช้กองทัพปราบปรามดินแดนภายใต้ วิธีการเสริมสร้างงานด้านเศรษฐกิจโดยเฉพาะเรื่องการค้า กระทำโดยการสร้างถนนและการสร้างตลาด และการแก้ปัญหาเรื่องที่ดิน

3.1 วิธีการกระจายอำนาจและการใช้กองทัพปราบปรามดินแดนภายใต้

ลักษณะที่สำคัญที่สุดของการปกครองในระบบอาณัติในดินแดน 3 แห่ง คือ จอร์แดน อิรัก และซีเรีย คือการกระจายอำนาจจากในเมืองไปสู่นอกเมืองและในดินแดนที่เป็นทะเลสาบ ภัยใต้ข้าหลวงที่มีความสามารถและมีอำนาจประชานก็จะมีความปลอดภัย ยกเว้นบริเวณริมฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนที่ถูกปล่อยทิ้งให้เสื่อม ทั้งนี้พระชนเผ่าเร่ร่อนในบริเวณนั้นจะมีอิทธิพลอย่างตัวเอง เนื่องจากความห่างไกลจากรัฐบาลในเมือง และทราบได้ที่ชนเผ่าเหล่านี้สามารถเคลื่อนย้ายไปได้เรื่อยๆ ก็จะเป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของรัฐบาลในอิรัก

ดังได้กล่าวแล้วว่าการกบฏของชนเผ่าครั้งใหญ่ในอิรักใน ค.ศ. 1920 ทำให้ความผันของอังกฤษในการสร้างจักรวรรดิต้องพินาศลง ในการติดต่อกับชนเผ่าของอิรัก อังกฤษต้องใช้วิธีการ 2 อย่างคือ วิธีแรก อังกฤษแสดงให้เห็นชัดเจนว่าอังกฤษมีอำนาจและมีความตั้งใจที่จะบังคับเพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ประชาชน และวิธีที่สองอังกฤษแต่งตั้งหัวหน้าเผ่าให้เป็นหัวหน้ารับผิดชอบ ให้มีอำนาจควบคุมเผ่า แต่หัวหน้าเผ่าอื่นๆ ทั้งหมดมักจะมีความรู้สึกต่อต้านหัวหน้าสูงสุดที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐบาลอังกฤษ อย่างไรก็ตาม อังกฤษจะระหนักรู้ว่าถ้าอำนาจของรัฐบาลกลางเพิ่มมากขึ้นปัญหาเรื่องชนเผ่าก็จะค่อยๆ ลดน้อยลง ดังนั้นงานชิ้นแรกที่จะต้องทำก็คือ การควบคุมกองกำลังของเผ่า

เป็นที่ทราบแล้วว่าในตอนสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 1 อังกฤษได้ประโยชน์จากการปฏิวัติทางเทคโนโลยีด้านอาวุธ ขณะที่ระหว่าง ค.ศ. 1840 และ 1918 พวากเตอร์กชาติความชำนาญในเรื่องอาวุธที่ทันสมัย ดังเช่น ปืนไรเฟลที่พวากเตอร์กใช้อยู่ ก็คล้ายกับปืนที่พวากชนเผ่าต่างๆ ใช้ฐานะของเตอร์กซึ่งไม่แตกต่างไปจากกองทัพอเมริกันเมื่อเมริกันอินเดียน เรื่อง

เท่านั้น แต่ยังสามารถคือต้านประชานผู้ทำการกบฏได้ การกบฎของประชานก็ค่อยๆ ลดน้อยลง

การสร้างตลาด การเปิดถนนดังกล่าว มีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดการสร้างตลาด แนวโน้มขันนี้ถูกกระตุ้นโดยสภาวะทางสังคม เนื่องจากบริษัทขนส่งทางเรือซึ่งมือญี่ปุ่นทัวไปขายสินค้าในราคาสูงกว่าเดิม การส่งกองทัพใหญ่จำนวนมากไปทางเรือก็เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ดังนั้นการปกป้องแบบทหารพยาบาลที่จะรวมผลิตผลให้เพียงพอแก่ความต้องการของห้องถิน ความจำเป็นในการทำสังคมน บังคับรัฐบาลให้ผลิตผลไม้สด โดยเฉพาะการผลิตข้าวชนิดต่างๆ ซึ่งมีความจำเป็นอย่างมากต่อกองทัพ ความจำเป็นดังกล่าวมีแนวโน้มทำให้ชนเผ่าต่างๆ มีการตั้งหลักแหล่งเพื่อผลิตพืชผล การสร้างถนน ตลอดจนการสร้างตลาดส่งสินค้าออกโดยเฉพาะใน 10 ปีต่อมา ก็แผ่ขยายไปอย่างกว้างขวาง

ยิ่งกว่านั้น กองทัพอังกฤษ ยังได้นำสิ่งของต่างๆ ซึ่งแสดงถึงวัฒนธรรมตะวันตก เช่น ตะเกียงน้ำมันก้าด แสงไฟฟูวน วีดพก เสื้อผ้า รถยนต์และรถบรรทุก สิ่งของพวกนี้ได้ถูกเยี่ยมชมเชิงใช้งานของประชาชนในเมืองหรือไม่ก็แสดงให้เห็นฐานะอันร่ำรวยของพวกราชานับเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลและประสบความสำเร็จอย่างเห็นได้ชัด อย่างไรก็ตาม กองทัพอังกฤษ ก็ไม่สามารถจัดหาสิ่งต่างๆ เหล่านี้ไปสู่ประชาชนตามชนบทได้

ขณะที่ถนนทางถูกสร้างขึ้นเพื่อบ้านประเทศจากdamสักก์สินซีเรีย ไปยังแบกแಡดในอิรักตามเส้นทางแม่น้ำ幼佛ติส และเชื่อมเมืองต่างๆ ของอิรัก ดินแดนต่างๆ ซึ่งมีเศรษฐกิจที่สามารถเลี้ยงตัวเองได้โดยไม่ต้องพึ่งพาเมืองอื่นๆ ก็เริ่มนิการซื้อขายสินค้าแก่กันและกัน สร้างให้ญี่ปุ่นซื้อสินค้าที่ตนไม่สามารถผลิตได้ พวกรีด ซึ่งอยู่ทางภาคเหนือของอิรักซึ่งก่อนหน้านี้ไม่เคยซื้อสินค้าหรือนำสินค้ามาจากการโดยภายนอกเลยก็เริ่มนิการซื้อขายจากญี่ปุ่น หรือ อินเดีย เกเร่องถัวบานจากญี่ปุ่น บุหรีจากแบกแಡด ขณะที่ประชาชนเหล่านี้พ่อใจสินค้าใหม่ที่มาจากการขายของก็ทำให้สินค้าพื้นเมือง ที่พวกราชได้เริ่มไม่เป็นที่นิยมอีกต่อไป ประชาชนเหล่านี้มีความกระหายที่จะเดินทางไปตามเมืองต่างๆ เช่นแบกแಡด และต้องการเครื่องดื่มตามแบบญี่ปุ่น ตลาดเจริญเดิมโตขึ้นในบริเวณที่เป็นชุดยุทธศาสตร์ ตลอดทัวประเทศ ประชานในเมืองเพิ่มมากขึ้น ประชานเหล่านี้เริ่มนับสนุนการคงอยู่ทางการเมืองของประเทศ การค้าในเมืองน้ำชาและเบรตต์ได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็วมั่นคงความสงบ ขณะที่ดินแดนทางภาคเหนือของทางแห่งของอิรักและซีเรียมีความไม่สงบเกิดขึ้น

ขณะที่รัฐบาลสามารถขยายอำนาจการควบคุมได้ทั่วทั้งประเทศ ประชานก็ขยายการเพาะปลูกที่ขยายจำกัดออกไปอย่างกว้างขวาง ประชานจะทำงานตามบริเวณที่มีน้ำและพื้นดินของพวกรร่วมและพวกรก็เริ่ร่วมทำการเพาะปลูกอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอิรัก ในระหว่าง 10 ปีแรก ที่ตกลงเป็นดินแดนในอาณัติ ได้มีการใช้ลวดหนามกัน แบ่งเขตการเพาะปลูกเป็นครั้งแรก

ในดินแดนอาณัติเกือบทั้งหมดโดยเฉพาะในอิรัก การพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับความปลดปล่อยในดินแดนห้องถีน ไม่เพียงแต่ความปลดปล่อยทางร่างกายเท่านั้น แต่ยังเป็นความปลดปล่อยของการลงทุนด้วย ซึ่งมีความสำคัญต่อการนำเงินมาสู่ประเทศไทย

3.3 การแก้ปัญหาเรื่องที่ดิน

ในสมัยที่ดินแดนเหล่านี้ตกอยู่ใต้การปกครองของอตโตมัน ก็ได้มีการประกาศพระราชบัญญัติเกี่ยวกับที่ดินใหม่ ใน ค.ศ. 1858 รัฐบาลօตโตมันได้ระหนักรึ่งประโภชน์ของให้ความปลดปล่อยแก่ผู้เช่าที่ดินด้วย ใน ค.ศ. 1869 มิดสัห ปاشา (Midhat Pasha) ซึ่งเป็นข้าหลวงผู้ชี้ขาดที่สุดของอตโตมัน ในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ในขณะที่เข้าพากอยู่ในอิรักในช่วงเวลาเดียวกัน เขายพยายามนำวิธีการที่มีระเบียบแบบแผนมาสู่ระบบของผู้เช่าที่ดิน ความพยายามดังกล่าวถูกกระทำขึ้นในเลบานอนในช่วงปี 1850 และในปาเลสไตน์ ในเวลาต่อมา อย่างไรก็ตามรายละเอียดเกี่ยวกับระบบที่ดินของอตโตมันนั้น ยุ่งยากและลับซับซ้อน แต่จุดประสงค์โดยทั่วไปก็มีอยู่ 2 ประการ คือ ประการแรก เป็นการให้ดำเนินการแก้ไขความผิดชอบด้วยเงินที่ดินนั้นๆ และจ้างคนอื่นๆ ให้ทำไวร์บันที่ดิน ประการที่ 2 เป็นการให้ที่ดินแด่ชนเผ่าเร้วันซึ่งจะสามารถตั้งหลักแหล่งได้บนผืนแผ่นดินนั้น

ในเวลาต่อหน้านี้ รัฐบาลօตโตมันใช้ความพยายามกับเฉพาะที่ดินที่อยู่ในเมืองและไม่สัน界ที่ดินที่อยู่ตามชนบท จนกระทั่งถึงถัดจากเก็บเกี่ยว เมื่อผู้เก็บภาษีจากในเมืองซึ่งติดตามมาด้วยทหารจำนวนหนึ่งออกไปในอกเมืองเพื่อเก็บรวมผลผลิตจากชาวนาตามชนบทจึงได้เห็นความสำคัญของการควบคุมที่ดินที่อยู่นอกเมือง ทั้งนี้ เพราะผู้เก็บภาษีเหล่านี้ไม่ได้รับความสะดวกจากชาวนาซึ่งไม่พอใจที่ต้องเสียผลผลิตของตนไป ชาวนาเหล่านี้ไม่ยอมจดทะเบียนที่ดิน เพราะหากลัวว่า อาจจะเป็นผลดีของรัฐบาลที่จะเพิ่มภาษีที่ดินที่จดทะเบียนให้สูงขึ้นหรือไม่ ก็จะเกณฑ์ให้บุตรชายของพวกรเข้าร่วมในกองทัพ

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่า ผลประโยชน์ของที่ดินที่จดทะเบียนนั้นกลับตกอยู่แก่พ่อค้าที่ร่ำรวยและบาราชการ ดังเช่นในอิรักปรากฏว่าที่ดินตามหมู่บ้านจำนวนมาก ถูกจดทะเบียนโดยเป็นกรรมสิทธิ์ส่วนตัว ของขุนนางห้องถีน โดยไม่มีการพิจารณาใดๆ ถึงสิทธิของบุคคลที่ได้เคยครอบครองที่ดินนั้น ที่ดินที่ชนเผ่าต่างๆ อาศัยอยู่นั้น พวกรเตอร์กิมมองว่าเป็นสมบัติของรัฐบาล โดยชนเผ่าต่างๆ เหล่านี้ไม่มีสิทธิเป็นเจ้าของ

ระหว่าง ค.ศ. 1920-1932 ภายในหลังจากที่อังกฤษเข้ามามีอำนาจแทนที่อตโตมัน เตอร์ก ที่ดินผืนใหญ่ตามแม่น้ำซึ่งในอดีตที่ดินเหล่านี้ถูกใช้โดยพวกรก่อนเร่ร่อนและชนเผ่าเร่ร่อน ก็ได้กลับเป็นแหล่งน้ำ ทุ่งหญ้า และที่ดินสำหรับปลูกข้าวสาลีในฤดูหนาว และที่ดินเหล่านี้ก็ได้กลับเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของพวกรร่ำรวย สำหรับทำการเกษตรปลูก ดังเช่น ใน ค.ศ. 1921 ตามแม่น้ำหลายสายในอิรัก มีบืนน้ำ 140 บืน มีพื้นที่ลับประมาณห้าหมด 72 ตารางไมล์ ใน ค.ศ. 1929

จำนวนปืนได้เพิ่มขึ้นมากกว่า 2,000 ปืน และพื้นที่ชลประทานมากขึ้นถึง 2,670 ตารางไมล์ระหว่าง ก.ศ. 1927-1930 ปืนใหม่ๆ จำนวน 1,057 ได้รับการติดตั้ง พร้อมกับจำนวนพื้นที่ในการเพาะปลูกก็เพิ่มมากขึ้น ผู้ที่เป็นเจ้าของปืนเหล่านี้มักเป็นชาวเมือง ซึ่งคาดหวังว่าจะได้รับสิทธิในการเป็นเจ้าของที่ดินจากรัฐบาล และในความเป็นจริงก็ปรากฏว่า คนเหล่านี้ได้เป็นเจ้าของที่ดินจริงๆ ดังเช่นใน ก.ศ. 1927 รัฐบาลขายที่ดินของรัฐบาลจำนวน 7,917 ไร่ และขายที่ดินจำนวนอีก 448 ไร่ เจ้าของปืนเหล่านี้เป็นผู้ซื้อที่ดินจากรัฐบาล มักเป็นชาวเมือง เป็นนายทุนธุรกิจการค้า กระหายที่ดินที่ชนเพื่อต่างๆ ใช้ทำการเพาะปลูก โดยที่ชนเพ่าเหล่านี้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินนั้นเลย

นโยบายของรัฐบาลอังกฤษคือ การอนุญาตให้หัวหน้าเผ่าเช่าที่ดินได้ในฐานะผู้แทนของเผ่า และที่ดินผืนนั้นจะเป็นของเผ่า แต่ในความเป็นจริงที่ดินของเผ่าก็ถูกนำไปใช้โดยชาวบ้าน หัวหน้าเผ่าตามกฎหมายซึ่งจะเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งต่อการลงทุนอย่างกว้างขวางและการคลบประทาน ดังนั้นการถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินจึงมีแนวโน้มว่าจะเป็นการถือหุ้น ดังเช่นในอิรักเกือบ 70% ของที่ดินที่ทำการเพาะปลูกได้ถูกถือกรรมสิทธิ์ในลักษณะหุ้นส่วน ในอิรักภาคใต้มากกว่า 250 เอเคอร์ ถูกรวมกันเป็นหุ้นอย่างเห็นได้ชัด แต่ไม่นานนักหลัง ก.ศ. 1923 (ในอิรัก) รัฐบาลแห่งชาติใหม่ได้ออกกฎหมายให้ผู้เช่าที่ดินที่มีหนี้สินมาก และไม่มีทางชดใช้หนี้ได้ให้ยอมตัวเป็นทาสติดที่ดินของเจ้าของที่ดินนั้นๆ ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของที่ดินกับผู้เช่าที่ดินจึงขึ้นอยู่กับหนี้สิน ข้าวนาไม่สามารถหลุดพ้นจากภาระหนี้สินได้ ถ้าชาวนาหรือผู้เช่าที่ดินตกเป็นทาสที่ดิน หนี้ไปจากที่ดินนั้นๆ เจ้าของที่ดินมีสิทธิที่จะเรียกถอนทหารของรัฐบาล เพื่อมังคับให้ชาวนาต้องกลับคืนมา นิจะน้ำใจของชาวนาผู้นั้นจะมีเชื้อประภูมิอยู่ในบัญชีคนที่มีความประพฤติดี และจะไม่มีโอกาสทำงานอีกด่อไป

อย่างไรก็ตาม หัวหน้าเผ่าได้กล่าวเป็นสมาชิกของรัฐสภาและเป็นผู้มีอำนาจของรัฐบาลท้องถิ่น แสดงให้เห็นถึงการปฏิรูปต่างๆ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เกิดขึ้นอย่างเลี่ยงไม่ได้คือการเกิดแหล่งเสื่อม腐化รอบๆ นครใหญ่ๆ ทั้งหลายของอิรัก

กิจกรรมการเรียนที่ ๓

อังกฤษและฝรั่งเศสมีสิทธิการเสริมสร้างงานด้านความรุกราน และการแก้ปัญหาเรื่องที่ดินอย่างไรในขณะที่ไม่ประกอบด้วยดินแดนอาณัติทั้ง ๔ แห่ง

4. ความแตกต่างระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสในการใช้กองทัพเพื่อสร้างความสงบในดินแดนทั้ง ๔ แห่ง

ในดินแดนอาณัติ ๔ แห่ง รัฐบาลอังกฤษและฝรั่งเศสได้รับการกดดันและพยายามเสีย

ค่าใช้จ่ายให้น้อยที่สุดสำหรับการควบคุมดินแดนเหล่านี้ โดยทั่วไป รัฐบาลต้องเอาประชาชนตามท้องถิ่นให้มารажงานให้รัฐบาล เพื่อว่าชาวญี่ปุ่นมีความค่านางกว่าจะได้ทำงานในตำแหน่งสูงๆ เท่านั้น ในเรื่องความปลอดภัยของประชาชน อังกฤษขัดขวางอย่างแรงต่อการเสียเงินจำนวนมาก เพื่อความปลอดภัยของสาธารณะ และยังได้ลดขนาดของกองทัพอังกฤษในอิรักลง อย่างเช่นในทรานส์เจอร์แดน ไม่ปรากฏว่ามีข้าราชการอังกฤษจำนวนมากหรือแม้แต่กองทัพก็มีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ตรงกันข้ามกับฝรั่งเศส เพราะตลอดเวลาที่ฝรั่งเศสชึดครองซีเรียและเลบานอนอยู่นั้น กองกำลังทหารจำนวนมากประจำอยู่ที่นั้นในค.ศ. 1921 ฝรั่งเศสมีกองทัพประจำอยู่ในซีเรียมากกว่า 50,000 กอง และภายหลังการปฏิวัติ ค.ศ. 1925-27 ฝรั่งเศสก็ส่งกองทหารไปเพิ่มอีกจำนวนมาก นอกจากนั้นนับจาก ค.ศ. 1921 ฝรั่งเศสเริ่มน้ำเข้าทั้งชาวซีเรียและเลบานอนมาช่วยงานอีก จะเห็นได้ว่าใน ค.ศ. 1925 มีชาวซีเรียและเลบานอนที่มีอาวุธถึง 7,000 คน และอีก 10 ปีต่อมา จำนวนคนเหล่านี้ก็เพิ่มขึ้นอีก จนกระทั่งการสิ้นสุดการปกครองอย่างข่มขี่ของฝรั่งเศสใน ค.ศ. 1945 กองทหารเหล่านี้ก็ลดจำนวนลงตามลำดับ ขณะที่ฝรั่งเศสปลดกรองอยู่ในการตรวจตราทุ่งหญ้าและทะเบียนราย ซึ่งฝรั่งเศสได้จัดตั้งบริษัทอุฐชั้น ใน ค.ศ. 1921 ภายใต้ข้าราชการฝรั่งเศส แต่ฝรั่งเศสต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก ในการดำเนินกิจการต่างๆ ทั้งนี้เพราะไม่สามารถเชื่อใจการทำงานของชาวอาหรับซีเรีย

อย่างไรก็ตาม ฐานะของอังกฤษก็แตกต่างไป กล่าวคือ ภายหลังการปฏิวัติของชนเผ่าใหญ่ชาวอิรักใน ค.ศ. 1920 อิรักจะมีความสงบมากกว่าซีเรียและเลบานอนมีเพียงในครอบครัวistan (Kurdistan) และในพื้นที่ที่เป็นทะเลทรายเท่านั้นที่อังกฤษถูกข่มขู่อย่างรุนแรงแต่ภายหลังการเริ่มนั้นรัฐบาลของพระเจ้าไฟซาลดินแดนเหล่านี้ก็มีความปลอดภัย รัฐบาลอิรักมีความรับผิดชอบและช่วยในการก่อตั้ง และรักษาการของทัพภายใต้การแนะนำของอังกฤษ

ใน ค.ศ. 1926 รัฐบาลอาณัติของอังกฤษได้ก่อตั้งหน่วยงานทางตำรวจที่มีอาวุธพร้อมเพื่อควบคุมชนเผ่าเมดูอินในเมืองชามมาร์ (Shammár) และใน ค.ศ. 1928 หน่วยงานในลักษณะเดียวกันนี้ก็ถูกก่อตั้งขึ้นอีกในภาคใต้ของอิรัก หน่วยงานดังกล่าวประสบความสำเร็จอย่างมากจนกระทั่งสามารถรักษาความปลอดภัยต่องชายแดนได้อย่างดี ในทรานส์เจอร์แดน ผู้บังคับบัญชาชาวอังกฤษ ได้จัดตั้งกองลาดตระเวนทะเลทรายใน ค.ศ. 1920 เพื่อจับกุมโจรสลัด แต่ ค่าใช้จ่ายที่ต้องใช้ในภารกิจนี้มีจำนวนที่สูงกว่า ต่อมาอังกฤษมีกองกำลังทะเลทรายใหม่ที่เคลื่อนที่ได้อย่างรวดเร็วเป็นพิเศษภายใต้การนำของจอห์น บี กลูบบ์ (John B. Glubb) ซึ่งสามารถนำความปลอดภัยและความเป็นระเบียบเรียบร้อยมาสู่ทะเลทรายอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

ในอิรัก อังกฤษได้จัดตั้งกองทัพที่ประกอบด้วยทหารเกณฑ์ชาวเคอร์ดิช และชาวแอลสถานีเรียนเพื่อช่วยกองทัพของประเทศระหว่างสงคราม ในระหว่างการปฏิวัติ ค.ศ. 1920 และ 1925 กองทัพเหล่านี้ได้พิสูจน์ให้เห็นว่ามีความจริงก้าดีต่ออังกฤษ ซึ่งมีจำนวนคนถึง 7,500 คน เนื่องจากทหารเกณฑ์เหล่านี้อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของข้าราชการอังกฤษ ได้รับเงินเดือนและเป็นชนกลุ่มน้อยที่มิใช่อาหรับ อังกฤษแน่ใจว่าทหารเหล่านี้จะไม่ก่อความวุ่นวายให้อังกฤษแน่นอน อย่างไรก็ตาม ตลอดเวลาที่อังกฤษปกครองอิรักอยู่ ทหารเกณฑ์เหล่านี้ก็เป็นคู่ปรับและยังรักมิ กองทัพอิรักหนุ่มเมื่อน้อยเลยที่เดียว กองทัพอิรักแท้ๆ เองนั้นก็ได้ถูกก่อตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1921 ภายใต้การบังคับบัญชาของข้าราชการคนก่อนๆ ของกองทัพออตโตมัน ในบรรดาคนเหล่านี้นั้นผู้นำคือ นูรี ชาอิด (Nuri Said) ซึ่งต่อมาจะได้เป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกของอิรัก นอกจากนั้นใน ค.ศ. 1925 ได้ก่อตั้งวิทยาลัยทหารขึ้น กองทัพดังกล่าวเนี้เพิ่มจำนวนคนถึง 7,500 คน (จำนวนเท่ากับทหารเกณฑ์) และสามารถแทนที่หน่วยทางภาคพื้นดินของอังกฤษ หลังจากที่อังกฤษ ออกไปจากอิรักแล้ว

กองทัพอิรักหนุ่มลิมรสกับเลือดมาแล้วในการปฏิวัติของพวากเคอร์ด (Kurdish revolt) ซึ่งไม่สงบสัม雅่ว่ากองทัพนี้จะถูกผลักดันเข้าสู่การเมือง เมื่อносกับกองทัพของชนกลุ่มนี้ฯ ดินแดนอาฟัติของอังกฤษ และแล้วใน ค.ศ. 1933 กองทัพอิรักหนุ่มได้โจมตีและฆ่าหมู่ชาวแอลสถานีเรียนเป็นจำนวนมาก ใน ค.ศ. 1930 กองทัพอิรักหนุ่มก็ได้เข้าเก็บข่องในการมีอำนาจทางการเมืองระหว่าง ค.ศ. 1936 และ 1941 กองทัพอิรักหนุ่มได้สนับสนุนหรือกระทำการรัฐประหารเองถึง 7 ครั้ง ได้มีการจัดตั้งกองทัพภายในประเทศอย่างมีประสิทธิภาพและอุทิศให้กับการปฏิบัติงานอย่างจริงจัง ตรงกับขั้นตอนการเมืองที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวและพวกรพ่อค้าที่เป็นพันธมิตร กับพวกเขาก็มิได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม กองทัพสามารถเดือดื่นที่และติดต่อกับปะชาวนได้อย่างใกล้ชิด จนอยู่ในฐานะที่มีคุณค่าและเป็นผู้ให้อุปถัมภ์วิญญาณแห่งชาติที่แท้จริง ฐานะเช่นนี้ จะเป็นก้าวใหญ่ที่จะนำไปสู่การทำการรัฐประหารครั้งต่อไปในกลางปี 1930

อาจกล่าวได้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในอิรักในกลางปี 1930 ได้เกิดขึ้นในชีวีในอีก 20 ปีต่อมา ซึ่งเหตุที่ชาเพราไครงสร้างทางทหารของชีเรียถูกควบคุมอย่างเข้มงวดโดยฝรั่งเศส กล่าวคือ ในปลาย ค.ศ. 1950 กองทัพชีเรียได้เข้าแทรกแซงทางการเมืองของรัฐบาลฝรั่งเศส

กิจกรรมการเรียนที่ 4

อังกฤษและฝรั่งเศสใช้กองทัพเพื่อสร้างความสงบในพื้นที่ชนเผ่าทั้ง 4 แห่ง แต่หมายความ什么呢้ 2 มีวิธีการใช้กับแตกต่างกันอย่างไร

ปาร์สจึงไม่มีความเกลียดชังฝรั่งเศส แต่ไม่พอใจอังกฤษมากกว่า ตรงกันข้ามกับท่านส์อร์แคน ดูจะชอบอังกฤษมาก ซึ่นชาวอังกฤษที่รู้จักทางเลกรายและเบดูอินและยังมองว่าห้องเสเลกราย และเบดูอินเป็นสิ่งที่ดีที่สุดของอาหรับ สำหรับชาวเลบานอนได้ก่อไว้จากการปักครองของฝรั่งเศสและพอใจวัฒนธรรมฝรั่งเศส ขณะที่กลัวลัทธิชาตินิยมของซีเรีย ทำให้ชาวเลบานอนเป็นฝ่ายเดียวกับฝรั่งเศสอย่างเต็มที่ ดังนั้นการเมืองใหม่ในว่าจะของอาหรับแห่งเบรุต ดำเนินสักสัน อันมั่น หรือแบกแยกก็ตาม จะไม่เป็นเรื่องธรรมดาย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม นับจากยุคหนึ่งที่ไปอีกนานกว่าจะถ้าไปสู่ฐานะความเป็นประเทศชาติ ที่แท้จริง การให้การศึกษาแก่ประชาชนจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง จะเห็นได้จากที่ปรึกษาด้านการศึกษาชาวอมริกันคนหนึ่งกล่าวแก่รัฐบาลอิรักใน 2-3 ปีต่อมาว่า “ถ้าปราสาหะระบบโรงเรียน แล้วความเป็นชาติที่เป็นอิสรอย่างแท้จริง ก็ไม่สามารถได้รับการก่อตั้งและรักษาไว้ได้เลย”

กิจกรรมการเรียนที่ ๕

ทำให้เห็นว่าอะไรคืออุปสรรคสำคัญที่ทำให้ชาวอาหรับไม่มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

๘. การศึกษาและการนำประเทศไปสู่อิกราช

เมื่อครั้งที่ดินแดนอาหรับเหล่านี้อยู่ภายใต้การปกครองของจักรวรรดิอตโตมันเตอร์ก รัฐบาลของอตโตมันเตอร์กได้จัดตั้งโรงเรียนขึ้น เพื่อให้นุตรชายของหัวหน้าเผ่าอาหรับเข้าเรียนเพื่อเป็นทหาร โดยมีวัตถุประสงค์ ๒ ประการ คือ ประการแรก รัฐบาลสามารถควบคุมชายหนุ่ม เหล่านี้ได้และยึดเหนี่ยวไว้เป็นตัวประกัน เพราะหัวหน้าเผ่าซึ่งเป็นบิดาของชายหนุ่มเหล่านี้ต้องมาทำงานให้รัฐบาล อีกประการหนึ่งคือ ชายหนุ่มอาหรับที่อยู่ในเมืองและไม่มีโอกาสไปศึกษาต่อต่างประเทศ แต่ต้องการเรียนด้านศาสนา ก็จะถูกนิรนามเรียนภาษาตุรกีแทนในโรงเรียนดังกล่าว

ขณะที่อุตสาหกรรมพื้นเมืองได้รับการพัฒนาพร้อมๆ กับการค้าที่ค่อยๆ เจริญเติบโตขึ้น ถนนทางทั่วไปได้รับการพัฒนาด้วย ส่วนใหญ่ของผู้ประสบความสำเร็จในด้านการค้าและอุตสาหกรรมช่วงหลังส่วนรวมโดยครั้งที่ ๑ มักเป็นข้าราชการทหารของอตโตมันซึ่งก็หมายถึง ชายหนุ่มที่เป็นลูกของหัวหน้าเผ่านั่นเอง เมื่ออังกฤษเข้ามายึดครองดินแดนอาหรับ อังกฤษจึงนำอาคนหุ่มเหล่านี้ขึ้นสู่ฐานะตำแหน่งที่มีความรับผิดชอบมากเท่าที่จะเป็นไปได้ (ขณะที่ฝรั่งเศสไม่ได้ทำ)

ในเรื่องการศึกษาของดินแดนเหล่านี้ขณะอยู่ใต้การปกครองของอตโตมัน มีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ทั้งนี้ เพราะแผนการณ์ของอตโตมันนั้นมิได้มีจุดประสงค์หลักในด้านนี้แม้แต่การสร้างระบบความปลอดภัยให้แก่สาธารณชน การรักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของดินแดน

ก็มีการกระทำเพียงเล็กน้อยเท่านั้น อิรักมีโรงเรียนเพียงไม่กี่แห่ง และเป็นระดับประถมศึกษา ยังกว่าหนึ่งภาษาหลังการปฏิวัติของยังเดอร์ก ก็ยังขัดให้มีการสอนภาษาตุรกีด้วยใน ค.ศ. 1913 มีนักเรียนประมาณ 6,000 คนที่ลงทะเบียน แต่ส่วนใหญ่จะไม่เรียนเต็มเวลาและมีนักเรียนเล็กน้อยที่เรียนอยู่จนถึง 2-3 ปี มีโรงเรียนศาสนาที่สอนให้ห้องปากเปล่าคำกริโกรอ่านและภาษาอาหรับเพื่อรักษาเอกลักษณ์ของอิสلامไว้ แต่นักเรียนเหล่านี้ไม่สามารถเขียนหนังสือได้ดี

เมื่ออังกฤษสำรวจนการศึกษาของดินแดนในปัจจุบัน ก็พบความก้าวหน้าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ครูส่วนใหญ่ไม่มีคุณสมบัติพอที่จะสอนภาษาอาหรับได้ ขณะที่บุคคลที่สามารถสอนภาษาอาหรับได้ แต่ไม่รู้ถึงความต้องการของนักเรียนที่ต้องการเป็นเหมือนและนักปักป니다ใน ค.ศ. 1920 น้อยกว่า 1% ของประชาชนที่ลงทะเบียนเรียนและไปโรงเรียน ในปีนี้เองที่รัฐบาลเปิดโรงเรียนมัธยมศึกษา 2 แห่ง แห่งหนึ่งมีนักเรียน 7 คน ส่วนอีกแห่งหนึ่งมี 27 คน อังกฤษมองเห็นว่าการศึกษาเป็นสิ่งสำคัญ ใน ค.ศ. 1923-1924 อังกฤษมีรายงานไปถึงสันนิบาตชาติ แสดงความคิดเห็นของรัฐบาลอาณัติว่า การศึกษาในอิรักไม่เป็นที่น่าพอใจและไม่สามารถปฏิบัติได้โดยเฉพาะในการจัดตั้งโรงเรียนมัธยมศึกษา

ภายหลังจากที่อังกฤษเข้าปักปูร์อิรัก โรงเรียนศาสนาของอิรักมีนักเรียนประมาณ 15,000 คน มีผู้ใหญ่ประมาณ 5,000 คนที่ลงทะเบียนเรียนในชั้นเรียนที่ต่อต้านการไม่รู้หนังสือ รัฐบาลมีความจำเป็นต้องค่อยๆ เพิ่มเงินเป็น 3%-8% ของงบประมาณในเรื่องการศึกษา อย่างไรก็ตาม เมื่อรัฐบาลอาณัติยุติลง มีนักเรียนชนบทโดยเฉลี่ยไปโรงเรียนเพียง 2 ปี และโรงเรียนของรัฐบาลที่ยังคงมีอยู่ 154 แห่งนั้นมีเพียง 14 แห่ง ที่มีระดับสูงถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นอกนั้นไม่มีโรงเรียนถึงระดับดังกล่าวเลย

อย่างไรก็ตาม เป็นสิ่งที่น่าสังเกตว่า เมื่ออิรักได้รับเอกราช จำนวนนักเรียนในโรงเรียนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และเมื่อสิ้นสุดการปักปูร์อิรักมีโรงเรียนมัธยมศึกษา 19 แห่ง พัฒนาไปเป็น 29 แห่ง และนักเรียน 2,082 คน ภายในเวลา 3 ปี จำนวนนักเรียนเพิ่มเป็น 2 เท่า และเมื่อใกล้จะเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 มีนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาถึง 14,000 คน แต่สิ่งสำคัญมากกว่านั้นคือ การเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนในโรงเรียนมีอิทธิพลต่อความรู้สึกชาตินิยมของนักเรียน กล่าวคือ หนังสือเรียนทำให้มีส่วนทางตรงกับความรู้สึกชาตินิยม รัฐบาลอิรักตระหนักรึ่งหน้าที่ของโรงเรียนเหล่านี้ว่า มีหน้าที่ใน “การเลือกและฝึกผู้นำสำหรับวิถีชีวิตของประเทศ”

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า การศึกษานักจะถูกพิจารณาว่าเป็นหนทางนำไปสู่การลัทธิ สุดของ การปักปูร์อิรักของค่ายชาติ กล่าวคือ ในการเรียนวิชาประวัติศาสตร์นักจะมีการสอนว่าจุดประสงค์ของวิชาประวัติศาสตร์คือ การสอนให้รู้จักเรื่องราวต่างๆ ในอดีตที่ผ่านมา สอนให้รู้จักชาติ เป็นการเร้าและเพิ่มความรู้สึกชาติในใจของนักเรียน ประเด็นนี้อิรักประสบความสำเร็จ

อย่างมาก เช่นเดียวกับระบบโรงเรียนในป่าเลส์ตัน ในยุคเดียวกันการศึกษาธรรมดายังคงดำเนินอยู่ ที่มีข้อเสียงของอาหาร ซึ่งมีคุณค่าพอที่จะก่อให้เกิดการเจริญเติบโตของความรู้สึกชาตินิยม

การเมืองที่สำคัญของอิรัก ใน ค.ศ. 1930 ก็คือความรู้สึกของคนหนุ่มอิรักที่ละอายในความอ่อนแองของประเทศ ความหมดห่วงของผู้ใหญ่ รัฐบาลเป็นผู้ทำให้เกิดการเข้ามาของกลุ่มคนหนุ่มซึ่งมีมากถึง 12,000 คน แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ กลุ่มฟูตู瓦ห์ (Futuwah) ซึ่งนี้ได้ปลูกความจำของคนหนุ่มให้นึกถึงความพ่ายแพ้ของการลิบอันบาสิดองค์สุดท้ายที่จะรักษาราชอาณาจักรให้อายุในเกียรติภูมิอย่างเก่าก่อน ให้พ้นจากอำนาจของพากนองโกล อย่างไรก็ตาม ในความรู้สึกของคนหนุ่มอิรักแล้ว เห็นว่า ปักกรองในระบบอาณัติของอังกฤษเป็นโรงเรียนสำคัญที่ฝึกสอนนักชาตินิยมอิรักให้มีความรักชาติ และดำเนินการเรียกร้องเอกราชจนกระทั่งได้เป็นผู้บริหารประเทศอิรักที่เป็นอิสระอย่างแท้จริง

ส่วนสถานการณ์ในเชียง คล้ายกับอิรักแต่ด้วยเหตุผลที่ต่างกัน ฝรั่งเศสตีอ่าวตนมีบุญคุณอย่างยิ่งต่อติดแคนที่ตอนปักกรองเพราฝรั่งเศสเป็นผู้นำวัฒนธรรมยุโรป (ฝรั่งเศส) มาให้ชาวพื้นเมือง นักเรียนถูกกระตุ้นให้เรียนภาษาฝรั่งเศสและในระดับสูงสุดถึงมหาวิทยาลัยแต่ขณะเดียวกันฝรั่งเศสก็มีความระมัดระวังเป็นพิเศษในการรักษาความเห็นอกร่วมของคนเองทั้งในด้านการปักกรองและอำนาจทางการเมือง ฝรั่งเศสมองว่าการศึกษาเป็นพลังเชือเพลิงที่มีอันตรายก่อให้เกิดลักษณะชาตินิยมของชาวพื้นเมือง

ชาชีเรียมีความจำในความภาคภูมิใจของตนเองก่อนได้รับเอกราช ทั้งนี้เพราะการขออิสรภาพนั้นเป็นไปด้วยความยากลำบาก สงครามกลางเมืองในนามสักสเกิดอย่างรุนแรง ระหว่าง ค.ศ. 1924-1925 ไม่เพียงแต่ดาวน์สักสเกิดนั้น เมืองอื่นๆ ก็ถูกระเบิดถึง 3 ครั้ง ในระหว่างที่ฝรั่งเศสปักกรองอยู่ ในที่สุดภายหลังการเกิดระเบิดอีกใน ค.ศ. 1944 ทั้งชาชีเรียและเลบานอน ก็ได้รับเอกราช

ปัญหาอีกหมายซึ่งรัฐบาลในระบบอาณัติไม่ว่าจะเป็นอังกฤษหรือฝรั่งเศสได้วางแผนไว้ว่าจะแก้ปัญหานั้น ก็ยังคงอยู่ต่อไปในตะวันออกกลางอีกนาน ทั้งให้เป็นภาระและความรับผิดชอบของผู้นำชาวอาหรับที่จะต้องแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่รัฐบาลยุโรปทิ้งไว้ให้

กิจกรรมการเรียนที่ ๘

เหตุใดจึงควรทำการที่นาอ่านการได้ยินเฉพาะอังกฤษให้การศึกษาแก่ชาวอาณานิคม
จึงเปรียบเสมือนคำ ๒ กม

สรุปท้ายบท

สังคมโลกครั้งที่ 1 ยุติลงพร้อมกับการสถาปัตยตัวของจักรวรรดิอตโตมัน ทั้งนี้ เพราะพวกรเตอร์กันนำจักรวรรดิเข้าสู่สังคมโดยเป็นฝ่ายเดียวกับเยอรมันซึ่งเป็นฝ่ายแพ้สังคม ดังนั้นดินแดนต่างๆ ในตะวันออกกลางที่อยู่ภายใต้จักรวรรดิจึงถูกฝ่ายสัมพันธมิตรยึดครอง ยกเว้นศรีลังกาที่ยังคงเป็นอิสระ ซึ่งเรียกและเลนานอนตกเป็นดินแดนในอาณัติของฝรั่งเศส ส่วนอิรักและترานส์เจอร์แดนเป็นดินแดนในอาณัติของอังกฤษ

การประเมินผลท้ายบท

1. แผนการณ์เกรตเตอร์ เลบานอน (Greater Lebanon) คืออะไร
2. จงวิจารณ์นโยบายการปกครองอิรักของเชอร์ อาร์โนลด์ วิลสัน และปัญหาที่เขาประสบ
3. จงอธิบายวิธีการสำคัญของการควบคุมดินแดนในอาณัติคือ ซึ่งเรียก เลบานอน อิรัก และترานส์เจอร์แดน ซึ่งฝรั่งเศสและอังกฤษนำไปใช้
4. จงชี้ให้เห็นความแตกต่างในการใช้กำลังกองทัพของอังกฤษและฝรั่งเศสในการสร้างความสงบในดินแดนอาณัติทั้ง 4 แห่ง
5. จงอธิบายข้อความต่อไปนี้ “การศึกษามักได้รับการพิจารณาว่าเป็นหนทางนำไปสู่การสืบสุดการปกครองของค่างชาติ”